ART MAGAZÍN FES

SPECIÁL

Mistr zábavního umění 2021

POD ZÁŠTITOU: MINISTERSTVO KULTURY

PARTNEŘI: !ntergram, OLYMPIA, NADACE ŽIVOT UMĚLCE, HOTEL ALBATROS

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI: PRAŽSKÝ MAGAZÍN, MOZAIKA, svět filmu

FILMOVÝ ZÁZNAM: TWIN STAR FILM

ISSN 2787-9275
NEPRODEJNÉ
Odpovědní redaktoři: PhDr. Václav Soldát, Tomáš Hejna
Zvláštní vydání

Artes, OLYMPIA

PhDr. Lubomír Zaorálek
ministr kultury

přebírá záštitu

nad

6. ročníkem předávání cen
MISTR ZÁBAVNÍHO UMĚNÍ,
které se uskuteční 9. září 2021 v Praze.

JE HEZKÉ, KDYŽ SI VÁS VŠIMNOU

Je hezké, když si vás všimnou. Je krásné, když vás mají rádi. A je úžasné, když na vás nezapomenou. A když vás ocení, je to bonus navíc. A právě tohle si zařadilo do svého programu umělecké sdružení Artes, které má obdivuhodnou tradici a neméně obdivuhodnou přítomnost.

Umělci jsou zvláštní lidskou kategorií, protože od nich se očekává, že nás ostatní pobaví, rozjasní nám smutné dny, zaženou chmury, zmenší bolesti a tak trochu nám půjčí svá křídla, abychom se s nimi mohli proletět světem, ve kterém nám bude dobře. Aspoň na chvíli. Odjakživa lidé potřebovali nejen chleba, ale i ony pověstné hry obšťastňující duši a srdce.

Je proto fajn, že právě Artes na umělce pamatuje a každoročně některé z nich potěší poděkováním a jubilejní cenou. Rok co rok se sejdou ti, kteří se znají léta, ale tak nějak příležitostí k setkání ubývá, a stalo se tak i během uplynulých dvou let, kdy na svět padla spousta omezení. Z nich nejbolestnější byla právě omezení sdružovací, kdy se nezpívalo, nebesedovalo, netančilo, nehrálo divadlo, nekoncertovalo, nevyprávělo tak zvaně z očí do očí, ale jen zprostředkovaně přes různá média.

Artes na své umělce nezapomněl a ceny uděloval navzdory všem zdravotním opatřením. I když bez diváků, bylo to pokaždé krásné a já si velmi považuji toho, že jsem u toho pokaždé mohla být. Nechci vyjmenovávat všechny umělce, kteří byli oceněni, ale na pár setkání zavzpomínám.

Na krásnou Yvettu Simonovou, elegantní a noblesní. Jsem ráda, že jsem se na chvíli do její rodiny tak trochu dostala, když jsem psala knížku o pražské Lucerně, kde dělal její první manžel a tchán, kterého ale nezažila, manažera. Dostala jsem se díky tomu k neuvěřitelným skvostům, jako jsou například dopisy Emmy Destinové, Jana Kubelíka, Jana Wericha a mnoha, mnoha dalších umělců.

Potěšilo mě, když jedním z oceněných byl Josef Zíma, skvělý zpěvák, herec a člověk. Na toho mám i jednu dětskou vzpomínku. Bylo mi šest let, když se v kinech objevila pohádka Martina Friče Princezna se zlatou hvězdou na čele a rodiče poslali jednoho z mých starších bratrů, aby se mou na ni do kina šel. Když jsem pak přišla v pondělí domů ze školky, nemohla jsem uvěřit svým očím. U nás v kuchyni seděl princ Radovan, usmál se na mě a vypadal úplně stejně jako včera v kině. Jen místo bílých kamaší měl normální tmavé kalhoty. Až později jsem se dozvěděla, že potřeboval nějaký odklad vojenské služby, o což šel požádat mého tátu, který byl důstojník. Ale já věděla, že u nás doma byl princ a celá léta jsem se tímto zážitkem chlubila. A vlastně to dělám i dnes, protože ta síla okamžiku ve mně zůstala navěky.

Když byla do síně slávy uvedena Jiřina Bohdalová, seděla jsem vedle ní. *„Tahle kytka je hezčí, než ta moje,“* konstatovala, když si prohlížela naše pugety. Vyměnila jsem si ho s ní s radostí, protože ona je nejen mimořádná herečka, ale i statečný člověk, jak o ní vždy tvrdila Helena Růžičková, která se s ní kamarádila od studentských let. *„Jiní lítali po tancovačkách a ona se musela hodně otáčet, aby uživila sebe, maminku a malou sestru, když jim zavřeli tátu.“* A možná proto, že to nikdy neměla jednoduché, je tak uvěřitelná a hlavně veselá.

Mezi oceněnými je i jeden anděl. Jmenuje se Jitka Molavcová a nejen mně připadá jako člověk z jiné planety. Z takové, kde se lidé mají rádi, fandí si, jsou na sebe vlídní a jeden o druhého se upřímně zajímá. Jeden z mých novinářských kolegů s ní jednou dělal rozhovor a poté konstatoval, že ten den si vůbec nemusel brát antidepresivum, protože ona na něho zapůsobila stejně.

Nezapomenu také na rok, kdy byl do síně slávy uveden Karel Gott. Nevědělo se, jestli se dostaví, měl už tehdy vážné zdravotní problémy. Ale přišel, objevil se těsně před svým vystoupením a pochopitelně byl po skončení slávy obklopen jak svými kolegy a kolegyněmi, tak televizními štáby a novináři. Na každého si udělal čas, s každým vlídně pohovořil, nikoho neodmítl, tak, jako to dělal celý život. Ostatní se už hodiny bavili v sousední restauraci, na něho ale pořád stála fronta. Taky se na mě dostalo, chvíli jsme si povídali a já se ho nakonec zeptala, jak mu je a jestli mu nepřipadáme bezohlední, že ho tak dlouho obtěžujeme: *„Ne, mně je příjemně a jsem rád, že tu jsem.“* Ta odpověď mě dojala, jen výjimeční lidé dokážou rozdávat radost do posledního dechu. A on takový byl.

Marie Formáčková

MILÉ USMĚVAVÉ DĚVČE, PANÍ HEIDI!

Omlouvám se za toto divné oslovení, ale když jsem se s Vámi poprvé potkal, tak jsem Vás vnímal jako trvale usměvavé děvče ze sousedství, až tak trochu „diblík“. A přitom jste dospělá paní a máte za sebou přes třicet pět let pěvecké kariéry v popmusic.

Může za to určitě Vaše neměnící se holčičí figura, otevřený až rozjásaný úsměv, živé chování a přímý osobní kontakt, bez nějakých formalit. To na první pohled vyvolává sympatie, „vždyť Tě/Vás už známe“.

Ostravská „líheň“, do které patříte, přinesla na popovou scénu řadu hvězd. Hanku Zagorovou, Věru Špinarovou, Marii Rottrovou, zajímavé, že samé ženy. Ale za nimi byli muži jako skladatel a textař Jaroslav Wikrent a často i skladatel a kapelník Ivo Pavlík. Osudový muž jak Věry Špinarové, tak po jejich rozchodu i Váš. Ale nebudeme se věnovat drbům, spíše práci.

Samozřejmě se každému vybavíte, když se „Načančáte“. Dovolím si alespoň připomenout, že Vaše cesta od osmdesátých let byla trochu jiná i delší. První nahrávky v Ostravském rozhlase jste měla s cimbálovkou. Pak řemeslo sólové zpěvačky s Pavlem Novákem i v zahraničí. Ve Vašich osmnácti Vás objevil Ivo Pavlík, a od té doby pěvecká kariéra, spolupráce s textaři Vláďou Čortem a Honzou Krůtou.

Vaši schopnost přímého a přátelského jednání s lidmi využila i televize Barrandov, kde jste se překvapivě a výborně uplatnila i jako moderátorka přitažlivých show „Intim Night“ a později „Paparazzi“.

I v současné „Koronavirové“ době Vás obdivuji, když pravidelně navštěvujete a zpíváte v Domovech seniorů. Pořád přinášíte radost.

Ať Vám to ještě dlouho vydrží!

Osobní rozhovor s Heidi najdete na www.zabava-artes.cz / Osobnosti.

Václav Soldát

VÁŽENÝ PANE LÁBUSI, MĚ DRAHÝ RUMBURAKU,

osobně jsem se s Vámi potkal jen několikrát a rozhodně si mne nemůžete pamatovat. Bylo to v podniku, který jsme společně s Vámi a panem Kaiserem navštěvovali, a kde jste spolu vedle mě řešívali nejrůznější budoucí scénky, skeče a filmy. Občas jsme se pozdravili, jednou jsme spolu mluvili o Ruské ruletě a jak Možná přijde i kouzelník. Já chválil, vy jste licitoval vzpomínkami a historkami z natáčení, pan Kaiser přitakával a nezřídka sám přidával ledacos vtipného. S ním jsem se viděl častěji, ale i tak se mi tyto chvilky nesmazatelně zapsaly do paměti.

Dodnes si pamatuji, když nám naši známí přinesli domů k Vánocům staré VHS kazety s Ruskou ruletou. Znal jsem Vás samozřejmě i z televize, ale tehdy se nedaly pouštět programy zpětně jako dnes a Youtube bylo jen snem. Ruskou ruletu jsme si se sestrou pouštěli hodně často a stále ty kazety doma mám, některé výstupy znám zpaměti. Od té doby až do dnes jsem sledovat velmi usilovně filmy, kde jste se objevil, inscenace, kde jste exceloval,

pořady, které jste pomáhal vytvářet, a naposlouchal jsem hodiny knih i rozhlasových pořadů, které by bez vašeho jedinečného hlasového rozsahu nebyly prostě možné. Sám za sebe Vám chci za to vše poděkovat. A pevně věřím, že za všechny ostatní vám bude holdem ocenění, kterého se Vám nyní zaslouženě dostává. Gratuluji!

Tomáš Hejna

HRDINA BEZ BÁZNĚ A HANY MARTIN DEJDAR

Když jsem si vzpomínal, kde všude a v jakých rolích jsem Martina Dejdara viděl, poslouchal a vůbec rád jako divák sledoval, tak jejich výčet je úctyhodný.

Poprvé mě zaujal jako mladý rockový rebel ve filmu *„Šakalí léta“*. Výrazný herecký, pěvecký, a navíc dokonalý taneční výkon. Po létech si i ten tanec zopakoval v *„Učiteli tance“*. Už jako gymnazista byl v Chrudimi členem známého *„PopBaletu“* Věry Veselé.

Takže herec, zpěvák a tanečník.

Na divadelních prknech herecky začínal v *„Ypsilonce“*. Specifický divadelní projev, řízený dnes již legendárním Honzou Schmidem, Martinovi asi hodně vyhovoval. *„Praha stověžatá“* mu dala hned *„několikoroli“* od Karla IV, přes Magistra Kellyho až po Karla Havlíčka Borovského. Výborný byl jeho vodník v *„Rusalce“*, ale Martin se hodně našel i v improvizacích *„Večerů na přidanou“*. Takže herec a komik.

Bylo toho hodně. Po roce devadesát moderoval v radiu, hrál v TV seriálech, dokonce i spoluprodukoval film *„Panství“*. Nezapomenutelný je samozřejmě i *„Mrazík“*, jak v dabingu, tak v jeho osobitém scénickém provedení. Je dokonalým a poslouchatelným dabérem v *„Simpsonových“*. Herec, dabér, producent.

Jako charakterní herec a současně onen zmíněný *„kovboj bez bázně“* zazářil ve *„Zdivočelé zemi“*. Přiznám se, že mi trochu šel proti kůži jako *„Ozzák“*, ale musím uznat, že se všichni herci v tomto Nováckém tříletém seriálu určitě *„vyblbli“*. Hlavně mi tam vadilo, že mi režie vnucovala *„smíchy pro blbé“*, abych určitě zaznamenal, že zrovna teď je to k smíchu. Ale taková je doba.

Určitě jsem mnohé vynechal, je to jen osobní vzpomínka.

Přeji Vám, Martine, hodně práce, radosti z ní a ze života. Umíte a jste MISTR dobré zábavy.

Václav Soldát

JIŘÍ KRAMPOL, KLUK ZE ŽIŽKOVA

„…vlak nepřijede vůbec, lidi jdou domu a řeknou si: No co, kurňa, zejtra je taky den.“ Jistě nejsem sám, kdo si na tuto scénku vzpomene, kdykoliv čeká na nástupišti a vlak nikde, jen zpoždění na tabuli narůstá. Kdybych měl ale přednést všechny hlášky z filmů, scének a pořadů, které mám rád, nestačilo by ani toto číslo časopisu, musel bych to *„zabalit do knihy“*.

Občas jsme se potkávali na Okoři, kterou mám téměř za domem. Párkrát jsme se setkali i v naší hospodě ve Velkých Přílepech, ale nikdy jsem nenašel odvahu se za vámi zastavit, pořádně Vás pozdra-

vit, popovídat si, poděkovat, byl jsem pouze němým posluchačem vašich vyprávění a anekdot. Mám ale i osobnější vzpomínky. V Olympii, kde pracuji, vyšla o vás kniha Kluk ze Žižkova. A já se poprvé dozvěděl, že jsem stejně jako vy správný rodilý Žižkovák, protože i já si na Žižkově nechal zlomit nos. Odznak pravých Žižkováků!

Jsem rád, že mezi letošními oceněnými jste i vy, protože Váš laskavý i drsnější humor, nepřeberné množství vtipů a vypravěčský talent provázely a stále provázejí dlouhé zástupy diváků. A já věřím, že tomu tak ještě bude dlouhá léta – a velmi Vám to přeji. Takových Mistrů je dnes již málo.

Tomáš Hejna

PAVEL KOŽÍŠEK – KOUZELNÍK NEBO ILUZIONISTA?

Určitě jste také někdy viděli živého kouzelníka. Třeba jen jako děti. Tehdy to určitě byl daleko větší zážitek, než by tomu bylo dnes. Přece jenom, je to taková specifická zábava a někteří starší se na ni dívají poněkud přezíravě. Ale každopádně je to zážitek vrátit se do dětství, nechat se okouzlovat nepoznaným a přemýšlet, v čem je ten trik.

A nemusí to být jenom show světového mága Copperfielda. Stačí navštívit Divadlo kouzel v Líbeznici či Muzeum magických iluzí ve Vodičkově ulici v Praze. Obojí vymyslel a udělal nenápadný Pavel Kožíšek, náš kouzelník a iluzionista světové třídy.

Není to nijak nadnesené. Málokdo třeba ví, že první Grand Prix vyhrál již v sedmnácti. Po řadě dalších úspěchů byl pozván do Japonska, aby zde vytvořil specifické Divadlo zábavy. Postupně tam strávil téměř dva roky a představoval tam naprosto světové iluze a kouzelnické show. Před tím ještě vystudoval Filosofickou fakultu University Karlovy, takže je i řádný PhDr..

Ale je tady doma, takže založil nejen stálé vlastní divadlo, ale dělá i pravidelné kouzelnické tábory pro děti (i když je koronavirus poslední léta narušil).

Byl jsem v jeho Muzeu iluzí, je to zážitek. Chodí tam nejen rodiny s dětmi, ale nadšeně se tam „vyblbla“, jak pravila, moje již dospělá vnučka se stejně dospělými kamarádkami. Kde jinde můžete chodit po stropě a schovávat se před King Kongem? Zažívat neuvěřitelné.

S Pavlem Kožíškem jsme si před časem krásně popovídali o jeho práci a zážitcích, podívejte se na www.zabava-artes.cz / Osobnosti.

Je to MISTR ZÁBAVY a teď mu to jen chceme úředně doložit.

Václav Soldát

PLNÝ KUFR ÚSMĚVŮ PAVLA ZEDNÍČKA

Na co si vzpomenu, když se mi vybaví Vaše jméno?

Kufr!

Ale samozřejmě ne ten běžný, starý oprýskaný kožený *„loďák“*, ale ten televizní, kde se hádalo, kde byla zábava, který bavil národ několik dlouhých let. Když se zamyslím, byla to asi moje první vědomostní soutěž, na kterou jsem se koukal. Nejspíš jsem tehdy nerozuměl všem dvojsmyslům, které jste použil, ale na mnoho věcí si vzpomínám. Dokonce mi zdí v hlavě i znělka.

Později jsem měl tu čest vidět Vás v divadle. Jedinečný zážitek s Janou Paulovou! Byl jsem na jedné hře hned třikrát. Tak se mi líbila. A co vůbec mám nejraději? Snad jako každý správný Čech pohádky. A ty s Vámi patří k těm nejlepším. Troufám si tvrdit, že jsem je viděl všechny, některé i několikrát. Hrozně moc lituji, že už nemám možnost Vás potkat v Kufru, protože s Vámi bych si ho užil – dokonce bych si dobrovolně zasoutěžil, i když to nerad dělám. Ale jsem velice rád, že Vám prostřednictvím tohoto magazínu nyní mohu blahopřát k ocenění, jež Vám udělili vaši kolegové. Děkuji za vše, co jste pro zábavní umění udělal a dopředu i za to, co pro něj ještě uděláte, protože lidí, kteří by uměli tak nádherně pobavit, není mnoho.

Tomáš Hejna

MILÁ PETRO,

jsem moc rád, že se s Vámi opět uvidím, tentokrát na MISTRECH ZÁBAVY 2021.

Určitě si tohle ocenění zcela zasloužíte. Znám Vás (možná bych mohl i tykat, ale po těch létech si nejsem jistý) už drahně let, a podle etikety raději neříkám kolik. Vy ale máte to štěstí, že se vizuálně snad ani neměníte. Od dob krásného až nesmělého mladistvého úsměvu a výrazu, přes rozmarný holčičí klobouček až po módní stylové obrýlení jste stále mladá. Trochu provokativní, šibalská a možná i stylově kouzelnická.

Ale dost osobních pocitů, trochu k práci. Pamatuji si Vás ještě před *„Saxánou“*, která se stala Vašim údělem, herecky i pěvecky. Ale když slyším *„Se mnou si píseň broukej“* nebo *„Měl v ramenou…- tedy Náklaďák“* a další Vaše písničky, tak jsem opět ve svých mladších letech, a rád je stále poslouchám. Jsou třeba jednoduché, řeklo by se popěvky, ale ve Vašem podání krásně znějí a uvíznou v hlavě.

Nesmírně Vás milovaly děti, ty si je zpívaly s Vámi, třeba na programech, které jsem měl to potěšení s Vámi dělat pro časopis Květy, dokonce i na hřišti v pražské ZOO. Pro Vás to je normální řemeslo, život popové zpěvačky. A je to dobře, vyznávám dobré řemeslo, a Vy stále umíte rozdávat dobrou náladu. Nejen dokonalou intonací a výrazným projevem, ale i trvalým, trochu šibalským a *„kouzelnickým“* úsměvem. Dokážete dávat svým divákům nejen hezké písničky, ale i pocit blízkého vztahu, sounáležitosti.

A to je moc dobře! Krásné zpívání!

Václav Soldát

FILM A TAK DÁL

Drahý Tomáši,

potykali jsme si teprve nedávno při setkání v Artesu, ale už tam jsem ti připomněl, kdy jsem se s tebou poprvé setkal. Bylo to na křtu knihy Kluk ze Žižkova, kde jsi byl jako jeden z kmotrů a já zaslechl v zákulisí tvoji výtku na některé recenzenty, kteří si stěžovali na tvůj nový seriál. Moje otázka tehdy zněla: *„Doufám, že nejde o Bastary?“* Nešlo a já byl rád, protože všechny zatím existující díly považuji za skvělou sociologickou a sociální sondu do života na severu Čech nejen mezi Romy, ale celkově mezi finančně i intelektuálně chudými vrstvami obyvatelstva severu naší země. Vím o čem píši – mám v té oblasti chatu.

V mnoha televizích tě považují za čistě komerčního režiséra, kterému jde jen o vlastní zisk. Mimochodem – o co jiného jde lidem u jiných činností? Já tě ale měl možnost poznat jako člověka, kterému jde i o jiný rozměr v oblasti umění. O umění a jeho osobnosti jako takové, o zachování tradic, koloritu, odkazu, o připomínání osobností, které nás dostaly v tomto oboru na jednu z předních příček Evropy. To je druhá strana mince, která má dvojnásobnou hodnotu, než cokoli jiného. Těším se tedy, že až jednou oba vyhrajeme miliardy ve Sportce, nebude nás už zajímat otázka peněz a jak se uživit, ale budeme spolu propagovat naše kolegy.

Upřímně blahopřeji k získání ceny Mistr zábavního umění, kterou letos získáváš i ty. Je za co!

Rozhovor s Tomášem Magnuskem najdete na www.zabava-artes.cz nebo v prvním čísle ARTmagazínuES.

Tomáš Hejna

MILÁ A VÁŽENÁ PETRO, KRÁSNÝ KAŽDÝ DEN!

Omlouvám se, že volím tykání, ale pokud se pamatuji, tak jsme si před mnoha a mnoha lety opravdu tykali. Stalo se tak na jedné *„šňůře“* pro Mladou frontu s kapelou Golem Honzy Václavíka. Je to už dávno, ale pořád si to pamatuji (Ty už nemusíš, pro jistotu se omlouvám).

Byla jsi tenkrát na vrcholu slávy, od roku 1987 Zlatá slavice, a Tvé písničky, hlavně od Oty Petřiny, zaplňovaly rádio, televizi, venkovské poutě i produkci ElPíček (tedy vinylových gramodesek, pro ty, kteří si již nepamatují). Některé hity Ti již dokonce byly až *„proti srsti“*, protože je posluchači chtěli až moc. Konkrétně *„Moje malá premiéra“*. Takže jsme se s Tvým již zesnulým manželem Michalem Zelenkou domluvili, že jí budeš zpívat nejen jak byla složena, ale i jako rockovou, operetní, džezovou a nevím jakou ještě úpravu. A dokonce jako parodii sama na sebe. Diváci tenkrát na různých štacích nestačili zírat.

Michal byl chytrý manažer, který Ti změnil pravé jméno z Jany Petrů přesmyčkou na Petru Janů (v té době zpívala i jiná Jana Petrů, ovšem spíše lidovky s dechovkami). A vzali jste se do šťastného manželství, kde kvetla i Tvá písňová tvorba.

Pořád jsou i mezi nejmladšími známé i třeba jako parodie *„To máme mládež“*, *„Rokenrol“*, *„Motorest“*. I nadčasová *„Není nám už sedmnáct“* a další.

Z Tvého rockerského období, vlastně Tvých začátků, Ti zůstal tvůj *„kovový hlas“* a dravé jevištní nasazení. Obojí se Ti hodilo a stále to uplatňuješ i ve své popové dráze.

Moc Ti spolu s Tvými fanoušky přeji hodně radosti ze života a ze zpívání!

Václav Soldát

HEJ PANE DISŽOKEJ - MUŽI V POZADÍ,

to je to první oslovení, co mne napadne, když si vzpomenu na Jožku Zemana. Alespoň já se bez mučení přiznám, že dokud jsme se před několik lety nepotkali v Artesu, vůbec nic jsem o tobě nevěděl. Jsem z generace „podiskžokejové“, nehledě na to, že jsem nikdy na diskotéky nechodil. Nicméně posledních pár let jsme spolu v kontaktu neustále a já naše setkání považuji za jedno z nejšťastnějších a pro mne nejúžasnějších.

Jožka je myslitel s velmi střízlivým pohledem na svět, i kdy, jak sám říká, moderním věcem, médiím a dalším věcem nerozumí a nechává to na nás mladších. Proč také ne? Vždyť co bychom dělali, kdyby za nás někdo starší něco užitečného nevymyslel?

Artes spolu děláme už nějaký ten pátek, a já měl možnost tě poznat z mnoha směrů. Dokonce i profesně - kamarádi povídali! Moc ti děkuji, že jsi mi dal v posledních měsících šanci podílet se víc, dělat něco pro kulturu, pro umělce, něco, co mně baví, v čem vidím smysl. Že mým nápadům popřeješ sluchu a hned je neodmítneš - konec konců, udělali jsme za těch pár kovidových a pokovidových měsíců kus práce! Je mi líto, že jsem tě neměl možnost zažít v době tvé profesní slávy. Ale není všem dnům konec, třeba něco společně vymyslíme.

Budiž ti odměnou, že i když dnes o tobě asi nebudou psát sáhodlouhé sloupky v novinách, tvoji kolegové tě uznali jako MISTRA. A já ti mohu jen poblahopřát.

Tomáš Hejna

ZNÁMÝ NEZNÁMÝ ZDENĚK BARTÁK, ML.

Milý a vážený Zdeňku Bartáku, dovolte, abych Vám popřál k Vašemu *„nekulatému“* jubileu. Pokud správně počítám, je Vám právě 67 let a stále se u jména uvádí poznámka *„ml.“*, tedy mladší.

Trochu tiše závidím. Je to prostě osud, když se člověk narodí do známé rodiny, a ještě k tomu působí ve stejné branži.

Když jsem před časem přišel do Vaší pracovny na Malou Stranu, tak na mě dýchl muzikantský duch. Samozřejmě jsem znovu viděl otce, také Zdeňka, jehož orchestr patřil spolu s Orchestrem Karla Vlacha a Orchestrem Gustava Broma kdysi k nejlepším v Evropě. A vzpomínal na všechny plesy, kde hrál: Květů, Zahradníků, Mediků, ale i studentské plesy v Lucerně a jiné produkce. Malý pán a velký muzikant, *„Pan kapelník“*.

U něj jste hrál také, na Květech jsme se poprvé viděli. Ale můj život provázelo i Vaše hraní s Pavlem Sedláčkem,

Jiřím Štědroněm, Michalem Davidem a skupinou Kroky. A samozřejmě i Vaše písničky *„Nenapovídej“*, *„Nonstop“* a další Michala Davida, *„Kamarád“* Hanky Zagorové a Karla Vágnera. Mohl bych vzpomínat i na muziku ke známým filmům, seriálu *„Nemocnice po 20. letech“* a jiné. A umíte i hitové melodie, stačí otevřít televizi a hned jsem doma, že reprízují *„Zdivočelou zemi“*.

Přiznám se, že mě až šokovalo, když jsem se dozvěděl, že jste vlastně utajeným, snad jediným držitelem něčeho jako *„Oskara“*. Ne sice toho Amerického, ale dvou trofejí za muzikály podle Shakespeara: *„Bouře“* a *„Romeo a Julie“*. A ty jste získal od Hudební akademie asijského kontinentu, kterou založilo Japonsko, Čína a Jižní Korea. Takže jste vlastně první Čech, který hlavně v Soulu prorazil se svojí muzikou. Chvíli jsem si mohl podržet ty dva *„panáky“*, jak říkají výtvarníci, ale jsou to spíše keramické věže.

Jsem moc rád, že jsme se mohli po letech potkat znovu, a opravdu si Vás už v telefonu nebudu plést s Vaším otcem. Lidé z muziky a zábavy Vás dobře znají, i když jste pro běžné posluchače a diváky spíše *„šedou eminencí v pozadí“*. Dovoluji si Vám popřát i za všechny kolegy a kamarády z Uměleckého sdružení ARTES samozřejmě moc zdraví, ale hlavně hodně nápadů a krásných melodií. Potřebujeme to k životu.

Václav Soldát

CO CHYSTÁME V ARTESU

Vážení čtenáři, drazí přátelé, milí kolegové z Uměleckého sdružení Artes i dalších uměleckých výšin,
byl jsem jako člen výboru Artesu požádán, abych Vás tímto krátce seznámil s projekty, které připravujeme na příští roky a u nichž doufáme, že nám pomohou ještě více propagovat Vás, aktivní umělce, a že tak rozšíříme nejen naši, ale i Vaši působnost před veřejností.
Jak jste již mnozí zaznamenali, Umělecké sdružení Artes se svým partnerským nakladatelství Olympia - kolektivním členem - začalo v letošním roce vydávat nový ARTmagazínES, zaměřený na propagaci zábavního umění, jeho osobností i historie. Dosud vychází v jakési retro podobě, kterou postupně vylepšujeme a od příštího roku graficky zmodernizujeme. Tato změna by měla jít ruku v ruce s úpravou našich webových stránek, které chceme proměnit v plnohodnotný portál zaměřený na kulturu a její propagaci, včetně upoutávek na Vaše koncerty, divadelní představení, nové filmy nebo nové knihy. Doposud je magazín jako elektronické médium rozesílán na víc než 2 600 e-mailových adres, do budoucnosti se rozhodně chceme pokusit tento seznam rozšířit. Zároveň vychází i menší tištěný náklad, který strategicky umisťujeme volně k dispozici do uměleckých kaváren, vináren nebo domovů pro seniory.
Dosud bylo největší akcí Artesu předávání Mistrů zábavního umění, výkladní skříň jeho činnosti, a spolu s dalšími subjekty se Artes podílel na koncertech pro seniory. Do budoucna bychom rádi rozšířili seznam našich akcí i na pravidelná divadelní představení a s Tomášem Magnuskem a jeho již existujícím týmem bychom se rádi vydávali za diváky i mimo Prahu. Abychom nezanedbávali ani vzdělávání a připomínání známých i již zapomínaných osobností mladším generacím, chystáme se uskutečnit sérii přednášek po vybraných středních a vysokých školách, kam budeme zvát zajímavé hosty a připomínat, jaká byla kultura ještě docela nedávno, nebo třeba před padesáti lety.
Zanedbávat rozhodně nemíníme ani činnost publikační - naopak ji hodláme do budoucna rozšířit o edici populárně naučných sborníků a doufáme, že se nám v příštím roce podaří společně s Olympií a dalšími kulturními institucemi vydat knihu mapující Síň slávy zábavního umění, do níž Artes uvedl již bez mála šedesát osobností. V souvislosti s tím chystáme letos v říjnu vernisáž fotografií z letošního ročníku předávání Mistrů, na kterou Vás srdečně zveme (termín bude upřesněn v nejbližší době).
Kromě již existující spolupráce s Intergramem, Hereckou asociací, Nadací život umělce a dalšími institucemi se nám podařilo navázat cenné a pro nás všechny důležité kontakty s tiskem, především Pražským zpravodajem, Mozaikou, Světem filmu či Naším regionem, kterým budeme poskytovat zprostředkované rozhovory s vámi, recenze a další články, propagující naše členy a jejich umění. Doufáme, že ke společné spokojenosti všech.

Tomáš Hejna

„PERLIČKY Z MISTRŮ“

Po předání ocenění MISTR se mnozí laureáti pustili na „tenký led“ děkování.

A co zaznělo, tím se v tomto výběru pokochejte:

Cenu předává Karel Gott (bouřlivý potlesk a hlasité téměř hurá). Klasicky zdvořilý pozdrav „Dobrý večer dámy a pánové, vážení kolegové! Já jsem vlastně dostal tu první Síň slávy, protože se mnou si už museli pospíšit. Mám tu velmi příjemnou čest, a k tomu jsem byl ARTESEM vyzván, abych předal toto ocenění Jiřině Bohdalové!“ (nadšené výkřiky, potlesk ve stoje, všeobecná radost).

V šedesátém druhém (Jiřina reaguje vyčítavým „no“) přišla k nám domů a povídala si s maminkou. A maminka vyslovila takové přání „Jiřinko, kdybyste si toho Karla vzala, to by musela být taková paráda. Vy byste museli asi mít hezké děti.“

A Karel pokračuje „Já jsem si vzal teď do tramvaje knihu (nevěřícný hluk a smích v sále), a ta se jmenuje „Měla jsem štěstí na lidi“ a tak mě napadlo že jsi měla štěstí, že sis mě nevzala. Udělala jsi dobře. Já jsem si to v tramvaji tak prolistoval, jestli patřím mezi ty lidi, na které jsi měla štěstí. Tak jsem se tam našel, vystoupil jsem hrdě z tramvaje a ukazoval na tu knížku…“.

„Moc děkuji za to ocenění, nevěřil jsem tomu, protože dělám srandu. Ale té srandy je v dnešní době moc zapotřebí. Lidi potřebují, aby se zasmáli, uvolnili, potěšili. Není nic strašnějšího, než když jdete ráno do Metra – já jezdím Metrem – a tam je to takový slušně řečeno neveselý. Říkám: dámy, vy byste se měly povinně usmívat od rána do večera, protože úsměv je váš nejkrásnější šperk. Co je to platný, že máte zlatý řetěz kolem krku a na něm přívěšek od Swarovskýho, když dvacet centimetrů na tím je nasr... ksicht“.

Režisérovo slovo je vždycky svaté, stejně jako maminky.
Režisér se vždy musí vybrat dobré spolupracovníky.
Ti za něj všechno udělají a režisér pak slízne smetanu!

Když vím, kdo byl přede mnou, tak jsem srozuměn, že jim budu časem chodit pro víno či pro pivo. Bude mi to potěšením. A koronakrize mě vlastně vyhovovala. Že se zrušila ze dne na den představení, byl jsem nejdříve trošku nervózní, ale pak se mi to začalo líbit, to nicneděláni. Vždycky jsem říkal, že člověk by měl dělat to, co opravdu umí. A nicneděláni umím dokonale. Až se to zase zlepší, budu si těžko zvykat.